

Arrest

nr. 89 193 van 5 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 juli 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die *loco* advocaat Anne-Sophie ROGGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 11 december 2009 een asielaanvraag in. Op 1 februari 2011 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 20 mei 2011 bij arrest nr. 61.907.

Op 11 juli 2011 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 14 juli 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [S.A.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 11.07.2011 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 11.12.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 02.02.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 24.05.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 11.07.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze sinds ze in België is, in behandeling zou zijn bij een psychiater en een psycholoog. Overwegende dat de betrokkene een kopie van een medisch certificaat van haar psychiater, Dr. [S.] dd. 08.06.2011 en attesten van haar psychologe Mevrouw [K.K.] dd. 23.06.2011, 28.06.2011 en 30.06.2011 voorlegt. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag expliciet verklaart geen nieuwe elementen te kunnen toevoegen in verband met haar problemen in Armenië. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze geen contact meer heeft gehad met mensen in Armenië aangaande haar problemen daar. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste en enige middel aan waar zij een schending opwerpt van artikelen 48/2 tot en 48/5 en 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van behoorlijk bestuur.

Ze licht dit middel als volgt toe:

"De Dienst vreemdelingenzaken beschouwt dat Directie Asiel niet bevoegd is om de neergelegde medische elementen te onderzoeken. Ze stelt:

"het onderzoek van deze ingeroepen elementen maakt het voorwerp uit van een specifieke procedure voorzien in artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980"

De nieuwe gegevens zijn:

Attest van Dr [M.S.] (psvchiater) dd. 08.06.2011 (stuk 2)

"(...) Madame [S.] est suivie en consultation depuis septembre 2010. Elle présente une névrose post-traumatique suite aux événements qu'elle a vécus en Russie avant son arrivée en Belgique. Son mari y est resté et elle s'inquiète beaucoup à son sujet. Madame [S.] a également perdu un bébé qui a été tué dans des circonstances violentes, ce qui a évidemment laissé des traces importantes et est à l'origine de son stress post-traumatique. Cet état est également la cause de pertes de mémoire et de troubles de la concentration (...). "

Attest van Dr. [V.] dd. 30.06.2011 (stuk 3)

"Je soussigné, Docteur en médecine, certifie que Madame [S.A.] souffre de difficultés de contration, de céphalées, de problèmes de mémoire vraisemblablement secondaires au stress reçu depuis quelques années : décès de son bébé lors de violences policières, fuite de Russie seule avec ses quatre enfants, inquiétude par rapport à son mari resté elle ne sait où ..."

Attest van psycholoog [N.K.K.] dd. 23.06.2011 (stuk 4)

"Madame nous a été adressée de manière urgente au mois de janvier 2010, par le CAR de Morianwelz. Nous la recevons en consultation régulièrement deux fois par mois. Parfois, elle vient accompagnée d'une résidente du centre. Sans être accompagnée, Madame n'aurait pas la force de venir aux rendez-vous. Les entretiens ont lieu en langue arménienne. Madame est d'origine yézide : suite aux persécutions, la famille s'est réfugiée en Belgique. Madame vit seule en Belgique avec ses enfants. Depuis le décès de son fils de 9 mois suite à une agression au pays, Madame présente une grande souffrance psychologique qui se caractérise par un deuil compliqué et la dépression sévère d'origine psychotraumatique: l'apathie, cauchemars répétitifs dans lesquels elle essaie en vain de sauver son fils. Depuis les événements, elle souffre d'insomnies, s'isole, de troubles de concentration et attention ; vit dans sa bulle comme si elle était ailleurs, communique très peu, éprouve un sentiment de culpabilité ; a des idées suicidaires. Pour elle, sa vie est terminée ; elle vit continuellement dans le passé... Ces symptômes actuels, vu leur gravité et leur durée, nous semblent indéniablement être la conséquence des événements traumatiques vécus au pays qui ont motivé sa demande d'asile. Le traitement médical et psychothérapeutique doit se poursuivre, pour une durée indéterminée. Un retour au pays comporte un risque pour la santé de Madame car elle n'y aurait financièrement pas accès aux soins nécessaires, et, en raison de son état de santé mentale, risquerait d'être stigmatisée comme « folle » dans un pays où, culturellement, la maladie mentale est encore très mal tolérée socialement ainsi qu'au sein de la famille. De plus, Madame nous paraît une femme vulnérable et manifestement effrayée à l'idée d'un retour au pays d'origine, avec ses enfants, il en va de leur survie. "

Schending van artikel 48/2 tot 48/4 en 51/8 van de Vreemdelingen Wet

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter moet een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen.

In casu zijn er gegevens

-die nieuw zijn;

- die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure ;

- die relevant zijn.

De drie medische attesten zijn nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De dienst Vreemdelingen Zaken moest vaststellen dat er nieuwe gegevens waren. Het gaat niet om een discretionaire bevoegdheid.

Verwerende partij had de verplichting om het dossier aan het CGVS overmaken.

Schending van de motiveringsplicht (artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingen Wet)

Die artikelen verplichten de overheid ertoe in die akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Het begrip "afdoend" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. De motieven dienen naar de toepasselijke rechtsregel te verwijzen.

In casu heeft de motivering niets te maken met de asielaanvraag. Het gaat om een motivering in verband met de voorwaarden van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

In de motieven wordt niet verwezen naar de toepasselijke rechtsregel maar naar een verkeerde rechtsregel, hetzij artikel 9 ter van de Vreemdelingen Wet.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

In casu werd de beslissing gebaseerd op een verkeerde voorstelling van de feiten.

De medische attesten wijzen op het feit dat :

- het kindje van verzoekster is overleden in dramatische omstandigheden;

- *verzoekster behandeld wordt voor een PST nevrose ten gevolge van het overlijden van haar kindje. Deze nieuwe gegevens hebben dus een rechtstreekse band met haar asiel aanvraag. Een onzorgvuldig gedrag kan dus verweten worden aan de verwerende partij.*

Beoordelingsfout

Er is sprake van een manifeste beoordelingsfout.

De nieuwe medische attesten zijn nieuwe gegevens die naar voren brengen dat er aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, en dus niet artikel 9ter Vreemdelingenwet, zoals verzoekster betoogt. Voorts wordt gesteld dat verzoekster geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bespreekt hiertoe onder meer de verklaringen van verzoekster en de voorgelegde medische getuigschriften.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. In wezen klaagt verzoekster aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de voorgelegde medische getuigschriften. Verzoekster betoogt dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt en onzorgvuldig heeft gehandeld door de nieuwe medische attesten niet als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet in overweging te nemen alsook door in de motivering te verwijzen naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat volgens verzoekster niets te maken heeft met de asielaanvraag.

Met dit betoog ontwikkelt verzoekster inhoudelijke argumenten tegen de bestreden beslissing en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Terzake dient benadrukt dat de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de betrokken overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 14 februari 2006, nr.154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast verzoekster de opgeworpen "schending van behoorlijk bestuur" niet nader toelicht en niet verduidelijkt welk ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt geschonden en op welke wijze, zodat dit onderdeel van het middel niet dienstig kan worden aangevoerd.

De Raad merkt op dat de artikelen 48/2 tot en met 48/4 van de Vreemdelingenwet, die verzoekster ook geschonden acht, bepalen in welke omstandigheden een vreemdeling als vluchteling kan worden erkend alsook in welke omstandigheden aan een vreemdeling subsidiaire bescherming kan worden toegekend. Aangezien in de bestreden beslissing evenwel geen standpunt ingenomen wordt over de behoefte aan internationale bescherming van verzoekster, doch slechts wordt vastgesteld dat zij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht in het kader van zijn herhaalde asielaanvraag, kan de schending van deze bepalingen in dit kader niet dienstig worden aangevoerd.

De opgeworpen schendingen van de artikelen 48/2 tot en met 48/4 van de Vreemdelingenwet, die bovendien door verzoekster niet verder worden verduidelijkt, kunnen derhalve *in casu* niet dienstig worden aangevoerd.

2.4. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

2.5. Het begrip “nieuw gegeven” omvat niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Documenten die een verzoeker in het kader van een herhaalde asielaanvraag aanbrengt, kunnen weliswaar “nieuw” zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de gemachtigde van de Staatssecretaris, maar verzoeker dient aan te tonen dat ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Immers, het loutere feit dat een verzoeker gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in zijn vorige asielprocedure is onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606). Daarbij moet worden vastgesteld dat artikel 51/8 Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende

partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Stellen dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn om de inhoud van de stukken te onderzoeken, gaat derhalve niet op. Immers, de gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)). Uit stukken die geen bewijswaarde hebben, kunnen alleszins geen aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet afgeleid worden.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster n.a.v. haar tweede asielaanvraag op 11 juli 2011 aan de gemachtigde voor de staatssecretaris enkel verklaarde dat ze sinds haar aankomst in België in behandeling is bij een psycholoog en psychiater. Ze legde daartoe een aantal medische attesten voor. Op de vraag *“Hebt u ook nieuwe elementen ivm de problemen in uw land”* antwoordde de verzoekster “nee”. Op de vraag *“Had u nog contact met mensen uit uw land ivm uw probleem”* antwoordde verzoekster eveneens negatief. Ze voegde er verder nog aan toe dat ze *“alles al de eerste keer”* had verteld.

2.7. Verzoekster betoogt dat de voorgelegde medische attesten nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, daar ze wijzen op het feit dat verzoeksters zoon in dramatische omstandigheden is overleden en dat verzoekster behandeld wordt voor een posttraumatisch neurose ten gevolge van het overlijden van haar kindje.

2.8. *In casu*, stelt de Raad vast dat de voorgelegde medische attesten weliswaar nieuw zijn in de zin dat ze voor het eerst worden voorgelegd, maar ze hebben geen betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de verzoekster ze had kunnen aanbrengen.

Immers verzoekster stelt zelf dat deze nieuwe gegevens een rechtstreekse band hebben met haar asielaanvraag. Bij nazicht van het administratief dossier, blijkt inderdaad uit de verklaringen van verzoekster n.a.v. haar tweede asielaanvraag op 11 juli 2011 dat verzoekster zich ent op de voorgehouden problemen die zij reeds aanhaalde bij haar eerste asielaanvraag. Met name voegde verzoekster n.a.v. haar beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal dd. 1 februari 2011, een medisch attest, opgesteld door psychiater [S.], waaruit bleek dat zij behandeld werd voor posttraumatische neurose ten gevolge van het overlijden van haar kind. Volgens verzoekster was dit het bewijs van het overlijden van een kind en van een posttraumatische neurose.

Dienaangaande, stelt de Raad vast dat bij arrest nr. 61.907 van 20 mei 2011 de Raad over dit medisch attest als volgt oordeelde: *“Wat het medisch attest betreft meent de Raad dat dit geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep is. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. De Raad stelt de ernstige ziekte van verzoekster niet in vraag, maar kan uit het geneeskundig attest de oorzaak hiervan niet achterhalen. Het verlies van een kind kan traumatisch zijn los van de omstandigheden waarin dit verlies plaats had. Het neergelegde attest is geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.”*

De Raad bevestigde de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal waarbij het besloot dat *“Het neergelegde geneeskundige getuigschrift en de aangehaalde psychologische problemen zijn geen voldoende verklaring voor de vaagheid van de verklaringen van verzoekster”*.

2.9. Voorts wijst de Raad erop dat voorgelegde documenten tevens ernstige aanwijzingen dienen te bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals in punt 2.5. reeds omstandig beschreven, valt een *prima facie* beoordeling van de bewijswaarde van de aangebrachte elementen niet buiten de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris. (RvS 8 november 2002, nr. 112.420).

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde m.b.t. de voorgelegde medische attesten als volgt: *“Overwegende dat kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.”* Dit wordt door verzoekster niet betwist.

In die zin is de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Ten overvloede, stelt de Raad vast dat de medische attesten voorgelegd n.a.v. tweede asielaanvraag melding maken van een posttraumatische neurose en bijhorende symptomen maar dat de behandelende artsen voor de verwijzing van een feitelijke oorzaak zich enkel gebaseerd hebben op de loutere verklaringen van verzoekster. Aan deze feitelijke verwijzing kan geen objectieve bewijswaarde worden toegedicht.

Aangezien in de medische attesten wordt gesteld dat een terugkeer naar het land van herkomst een risico inhoudt voor de gezondheid van verzoekster, geeft de gemachtigde van de staatssecretaris geen blijk van kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelen wanneer hij in de bestreden beslissing ingaat op de medische attesten en verwijst naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Immers, waar een gezondheidstoestand van een vreemdeling een mogelijke hinderpaal kan zijn voor terugkeer, dient dit op exclusieve wijze onderzocht te worden in de specifieke procedure die daartoe voorzien is in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij stelt terecht dat dit een onderzoek is waarvoor de Directie Asiel niet bevoegd is.

2.10. Samenvattend kan worden besloten dat, gezien de gebrekkige bewijswaarde van de voorgelegde medische attesten voor wat betreft de oorzaak van verzoeksters posttraumatische neurose alsook wat betreft de authenticiteit ervan, en gegeven het feit dat betrokkene bij de tweede asielaanvraag uitdrukkelijk verklaarde geen nieuwe elementen te kunnen toevoegen in verband met haar problemen in Armenië, verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op een kennelijke onredelijke wijze, met miskenning van de gegevens van het dossier of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat verzoekster: *“geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4. van de wet van 15.12.1980”* en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES